

* * *

Պառկած էր նա ցուրտ մահճում
 Եւ լսում էր, թէ ինչպէս
 Դուրսը հողմ է հառաչում
 Եւ մերթ լալիս մանկան պէս:

Դուրսը մութն էր, կէս գիշեր . . .
 Եւ նա հիւանդ, ցուրտ մահճում,
 Երազում էր ջերմ շողեր
 Եւ անձկութեամբ հառաչում . . . :

Յ. Յովհաննիսեան.

